

Συνεχίζουμε με την εντέκατη με **αριθμό 714/23-3-2026 επίκαιρη ερώτηση** δεύτερου κύκλου του Βουλευτή Α΄ Θεσσαλονίκης της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος κυρίου Ιωάννη Δελή προς την Υπουργό Παιδείας Θρησκευμάτων και Αθλητισμού με θέμα **«Για τον τραγικό θάνατο της εκπαιδευτικού στη Θεσσαλονίκη και την αναγκαία στήριξη στο έργο των εκπαιδευτικών»**.

Κύριε Δελή, έχετε τον λόγο για την πρωτολογία σας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΕΛΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, το πρόσφατο τραγικό περιστατικό του θανάτου της εκπαιδευτικού στη Θεσσαλονίκη που έχει συγκλονίσει, είναι αλήθεια, όλη την εκπαιδευτική κοινότητα θα ήταν λάθος κάποιος να το δει απλώς ως ένα ατυχές και μεμονωμένο συμβάν.

Στην πραγματικότητα φέρνει στην επιφάνεια με οδυνηρό τρόπο, βέβαια, τις καθημερινές συνθήκες και την κατάσταση η οποία έχει δημιουργηθεί στα σχολεία, μια κατάσταση στα σχολεία φυσικά που είναι το αποτέλεσμα μιας διαχρονικής αντιεκπαιδευτικής πολιτικής που εφαρμόζεται από όλες τις κυβερνήσεις, ασφαλώς και από τη δική σας, που την έχει απογειώσει μάλιστα. Για τους εκπαιδευτικούς, δε, που παλεύουν καθημερινά να κρατήσουν όρθια την εκπαιδευτική διαδικασία, θα μπορούσε να πει κάποιος ότι αυτό το τραγικό γεγονός δεν ήταν παρά μια προαναγγελθείσα τραγωδία καθώς αναδεικνύει την ασφυκτική πίεση, την εντατικοποίηση της εργασίας, καθώς και το κλίμα αυταρχισμού και φόβου που διαμορφώνεται όλο και συχνότερα στους χώρους δουλειάς των εκπαιδευτικών. Αναδεικνύει επίσης το γεγονός ότι η Κυβέρνηση και Υπουργείο Παιδείας έχουν αφήσει τους εκπαιδευτικούς -τους έχετε αφήσει, κύριε Υπουργέ- χωρίς καμία ουσιαστική στήριξη απέναντι στις ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις και πιέσεις της καθημερινής σχολικής πραγματικότητας, μιας πραγματικότητας της οποίας αποδέκτες γίνονται ταυτόχρονα και οι μαθητές, με ανυπολόγιστες φυσικά επιπτώσεις στον ψυχοσυναισθηματικό κόσμο, σε αυτήν την ευαίσθητη περίοδο της σχολικής εφηβικής ηλικίας. Εκεί βρίσκεται και το μεγάλο πρόβλημα, στην εργασιακή, τη μισθολογική, την παιδαγωγική, την ανθρώπινη εν τέλει απαξίωση των εκπαιδευτικών από την αντιεκπαιδευτική αυτή πολιτική, η οποία όπως είπαμε εφαρμόζεται διαχρονικά.

Οι εκπαιδευτικοί, κύριε Υπουργέ, διαρκώς καλούνται να ανταποκριθούν σε ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις από αυτούς, χωρίς όμως καμία ουσιαστική στήριξη σχετική με την παιδαγωγική διαδικασία, ώστε να γίνεται το καθημερινό τους έργο πιο αποτελεσματικό.

Καταλήγοντας, θα σας λέγαμε ότι δεν αρκεί φυσικά μόνο η διερεύνηση των γεγονότων στη Θεσσαλονίκη, κάτι το οποίο είναι αναγκαίο και πρέπει ασφαλώς να γίνει. Εξίσου σημαντικό είναι να ληφθούν άμεσα μέτρα για την ουσιαστική στήριξη, κύριε Υπουργέ, των εκπαιδευτικών και να ανατραπούν, να αποσυρθούν όλες αυτές οι άθλιες πολιτικές οι οποίες απαξιώνουν το έργο και την αξιοπρέπειά τους.

Με βάση αυτά όλα σας ρωτάμε: Ποια μέτρα προτίθεστε να πάρετε για να στηριχθούν οι εκπαιδευτικοί στο έργο τους και για την παρουσία βεβαίως κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων στα σχολεία;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αθανάσιος Μπούρας): Ορίστε, κύριε Υπουργέ, έχετε τον λόγο για την απάντησή σας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΛΑΣΗΣ (Υφυπουργός Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού): Κύριε συνάδελφε, θα ήθελα να ξεκινήσω εκφράζοντας για άλλη μια φορά τη βαθιά μου θλίψη για την απώλεια της εκπαιδευτικού στη Θεσσαλονίκη. Είναι ένα γεγονός που

μας συγκλονίζει όλους και μας υπενθυμίζει με τον πιο έντονο τρόπο πόσο κρίσιμο είναι να στεκόμαστε με ευθύνη απέναντι στη σχολική καθημερινότητα.

Ήδη -να γνωρίζετε- έχει διαταχθεί ένορκη διοικητική εξέταση, με στόχο την πλήρη διερεύνηση της υπόθεσης. Εκεί όπου διαπιστωθούν αμέλειες ή παραλείψεις θα υπάρξουν συνέπειες. Όμως η ουσία δεν βρίσκεται, όπως το είπατε και εσείς, μόνο στη διερεύνηση, αλλά κυρίως στην πρόληψη. Η πρόληψη ξεκινά από το να μην αφήνουμε κανέναν εκπαιδευτικό μόνο του μέσα στην τάξη. Για τον λόγο αυτό τα τελευταία χρόνια έχει ενισχυθεί σημαντικά το πλέγμα υποστήριξης της σχολικής κοινότητας.

Σήμερα μόνο στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας υπηρετούν τετρακόσιοι σαράντα οκτώ ψυχολόγοι και τριακόσιοι εξήντα κοινωνικοί λειτουργοί, παρέχοντας συστηματική υποστήριξη σε μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς.

Σε εθνικό επίπεδο η ενίσχυση είναι ακόμα πιο σαφής. Ο αριθμός των μελών ειδικού εκπαιδευτικού προσωπικού έχει αυξηθεί από επτακόσιους οκτώ το 2020 σε τρεις χιλιάδες τετρακόσιους είκοσι τρεις το 2025, ενώ μόνο τα τελευταία δύο χρόνια πραγματοποιήθηκαν δύο χιλιάδες διακόσιοι τρεις μόνιμοι διορισμοί. Οι αριθμοί μιλάνε μόνοι τους.

Ταυτόχρονα, το θεσμικό πλαίσιο της σχολικής ζωής προβλέπει σαφείς κανόνες, ρόλους και παιδαγωγικά εργαλεία, δίνοντας στον εκπαιδευτικό τη δυνατότητα να διαχειρίζεται την τάξη με ασφάλεια και στήριξη. Προς αυτήν την κατεύθυνση η πολιτεία έχει διαμορφώσει ένα σαφές και λειτουργικό πλαίσιο κανόνων μέσα στο σχολείο. Η ισχύουσα νομοθεσία και ο επικαιροποιημένος κανονισμός λειτουργίας κάθε σχολικής μονάδας καθορίζουν με σαφήνεια ρόλους, όρια και συνέπειες, ενισχύοντας την καθημερινή ασφάλεια του εκπαιδευτικού και θωρακίζοντάς τον απέναντι σε φαινόμενα αυθαιρεσίας ή παραβατικότητας.

Παράλληλα, εργαλεία όπως η πλατφόρμα «stop-bullying» δίνουν πλέον στον εκπαιδευτικό ένα σαφές και θεσμοθετημένο πρωτόκολλο διαχείρισης σοβαρών περιστατικών με συγκεκριμένα βήματα και υποστηρικτική δομή. Έτσι ο εκπαιδευτικός δεν καλείται να διαχειριστεί μόνος του κρίσιμες καταστάσεις, αλλά εντάσσεται σε μια οργανωμένη διαδικασία με πλήρη στήριξη της πολιτείας.

Εκεί που θέλω να καταλήξω, αγαπητέ συνάδελφε, και κλείνω την πρωτολογία μου, είναι ότι βασική προτεραιότητα του Υπουργείου Παιδείας είναι η δημιουργία ενός σύγχρονου, ασφαλούς και συμπεριληπτικού σχολείου που θα στηρίζει ουσιαστικά τους μαθητές, τους εκπαιδευτικούς και τις οικογένειες.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αθανάσιος Μπούρας): Κύριε Δελή, έχετε τον λόγο για τη δευτερολογία σας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΕΛΗΣ: Κύριε Υπουργέ, είπατε για την ΕΔΕ που θα γίνει και για τον καταλογισμό των ευθυνών. Όμως, αν αναζητείτε ευθύνες μονάχα ανάμεσα στους μαθητές του σχολείου, στον Σύλλογο των Διδασκόντων και στους γονείς τότε φοβόμαστε ότι το πραγματικό πρόβλημα το συσκοτίζετε ή συσκοτίζεται, όπως θέλετε. Αλλού είναι η ρίζα του προβλήματος. Είναι στο ίδιο το σχολείο, στην ίδια τη λειτουργία του, ένα σχολείο το οποίο συνεχώς εντατικοποιείται στα όρια της εξάντλησης πολλές φορές, που πνίγει τη δημιουργικότητα, την πρωτοβουλία, τη φαντασία σ' αυτόν τον ανταγωνισμό που διαρκώς εντείνεται.

Σ' αυτό το σχολείο λοιπόν, κύριε Υπουργέ, οι εκπαιδευτικοί καλούνται να ανταποκριθούν σε ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις, όπως σας είπαμε, χωρίς να έχουν την

παραμικρή ουσιαστική στήριξη, προσπαθώντας να κρατήσουν καθημερινά όρθιο το σχολείο και να σταθούν και οι ίδιοι βέβαια.

Ποια είναι η σημερινή πραγματικότητα τώρα που μιλάμε; Πολυπληθή τμήματα, μετακινήσεις εκπαιδευτικών σε τέσσερα και πέντε σχολεία. Αλήθεια, αυτοί οι αριθμοί που είπατε και αφορούν σε ψυχολόγους και σε κοινωνικούς λειτουργούς ο καθένας και η καθεμία απ' αυτούς σε πόσα σχολεία αναλογούν; Σε πέντε; Σε δέκα; Σε είκοσι; Και πώς μπορεί να αναπτύξει σχέσεις ο ψυχολόγος ή ο κοινωνικός λειτουργός με χιλιάδες μαθητές σε οκτώ, δέκα, δεκαπέντε σχολεία; Γιατί αυτή είναι η αναλογία στην καλύτερη περίπτωση και το γνωρίζετε πάρα πολύ καλά. Υποχρεωτικές υπερωρίες, εκπαιδευτικοί που διδάσκουν άσχετα αντικείμενα, εντατικοποίηση της δουλειάς, ελλιπής στήριξη, όπως είπαμε, με τους κοινωνικούς λειτουργούς και τους ψυχολόγους. Τι φέρνουν όλα αυτά; Φέρνουν ένα αυξανόμενο βάρος ευθυνών στους ίδιους τους εκπαιδευτικούς να διαχειριστούν μια δύσκολη πραγματικότητα. Αν μιλήσουμε δε για τη γραφειοκρατική ασφυξία, εκεί τότε ο εκπαιδευτικός πνίγεται κάτω από έναν ορυμαγδό συμπλήρωσης σε πλατφόρμες, αξιολογήσεις, δράσεις, χωρίς καμία απολύτως παιδαγωγική σημασία, παρά μονάχα για να δικαιώνεται στατιστικά η κυβερνητική πολιτική.

Θέλετε να πάμε στους μαθητές; Νομίζω είναι κοινό μυστικό ότι οι μαθητές αυτό το σχολείο το βρίσκουν και άχαρο και αφιλόξενο, ξένο σχεδόν για τις ανάγκες της ηλικίας τους. Και οι γονείς βέβαια, μέσα στην αγωνία τους να μορφωθούν τα παιδιά τους και να αποκτήσουν εφόδια, καλούνται να βάζουν, και βάζουν, βαθιά ή όσο μπορεί ο καθένας τους βέβαια το χέρι στην τσέπη, κάνοντας «λάστιχο» ακόμα και την καθημερινότητά τους, μια καθημερινότητα η οποία καθορίζεται και από τους όρους και τις συνθήκες δουλειάς φτάνοντας να δουλεύουν μέχρι και δεκατρείς ώρες. Πείτε μου εσείς πότε θα βρουν ώρα να ασχοληθούν και με τα παιδιά τους.

Την ίδια στιγμή μέσα στο σχολείο, και είναι πολύ σημαντικό αυτό, αντανακλώνται, κύριε Υπουργέ, και όλες οι κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που βιώνουν οι μαθητές και οι οικογένειές τους, γιατί αυτά τα ζητήματα δεν είναι ζητήματα ατομικής ευθύνης, έχουν μια βαθιά κοινωνική διάσταση, όπως και η εξάντληση από το άγχος των εξετάσεων.

Αυτό είναι το πλαίσιο. Και μέσα σ' αυτό το πλαίσιο οι εκπαιδευτικοί καλούνται να επιτελέσουν τον δικό τους τον παιδαγωγικό ρόλο, έναν ρόλο ο οποίος διαρκώς απαξιώνεται, πρώτα απ' όλα από εσάς τους ίδιους, από το ίδιο το Υπουργείο, από την ίδια την κυβερνητική πολιτική. Πώς γίνεται αυτό; Με τα νέα πειθαρχικά μέτρα, με τις διώξεις εκπαιδευτικών, επειδή αγωνίζονται ενάντια στην πολιτική σας, με την οικονομική τους απαξίωση -780 ευρώ θα πάρει, κύριε Πρόεδρε, ο νεοδιόριστος εκπαιδευτικός που θα διοριστεί- και με τη διαρκή εντατικοποίηση της δουλειάς τους.

Σ' αυτό η αλήθεια είναι ότι είστε πολύ καλοί, στο να κρύβετε τις δικές σας ευθύνες και να τις φορτώνετε στον ανεπαρκή εκπαιδευτικό, στον αδιάφορο γονέα κ.λπ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αθανάσιος Μπούρας): Ευχαριστούμε, κύριε Δελή.

Κύριε Υπουργέ, έχετε τον λόγο για τη δευτερολογία σας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΛΑΣΗΣ (Υφυπουργός Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού): Κύριε συνάδελφε, αλίμονο αν βγω εγώ τουλάχιστον, και νομίζω και κάποιος από την Κυβέρνηση, να πούμε ότι ξαφνικά έχουμε λύσει όλα τα προβλήματα, ότι έχουμε ένα μαγικό ραβδί με το οποίο μπορούμε αύριο να τα λύσουμε. Δυστυχώς για σας, ευτυχώς όμως,

όχι για εμάς, αλλά για την ελληνική κοινωνία και ειδικά για το εκπαιδευτικό σύστημα, μιλάνε οι πράξεις μας και τα έργα μας, μιλάνε οι αριθμοί.

Στην πρωτολογία ρωτήσατε τι κάνουμε με τους ψυχολόγους και τους κοινωνικούς λειτουργούς και σας έδειξα ποια είναι τα δεδομένα, ότι από επτακόσιους οκτώ το 2020 φτάσαμε στα τρεις χιλιάδες τετρακόσια είκοσι τρία μέλη Ειδικού Εκπαιδευτικού Προσωπικού το 2025. Δηλαδή φτάσαμε στον πενταπλασιασμό του αριθμού. Αυτό δείχνει πραγματικά την ευαισθησία που δείχνουμε έμπρακτα, όχι στα λόγια, όπως κάνετε εσείς, για να στηρίξουμε το εκπαιδευτικό σύστημα.

Η συζήτηση που κάνουμε εδώ δεν αφορά μόνο τις δυσκολίες, αφορά στο πώς τα αντιμετωπίζουμε όλα αυτά στην πράξη, γιατί η εκπαίδευση δεν είναι στατικό σύστημα, είναι ένας ζωντανός οργανισμός ο οποίος καθημερινά καλείται να προσαρμόζεται στις ανάγκες. Γι' αυτό και οι παρεμβάσεις που υλοποιούνται τα τελευταία χρόνια έχουν αυτό σαν κοινό στόχο, να ενισχυθεί ο εκπαιδευτικός και να στηριχθεί βέβαια συνολικά η σχολική κοινότητα.

Οι ψυχολόγοι, κύριε συνάδελφε, και οι κοινωνικοί λειτουργοί δεν λειτουργούν απλώς συμβουλευτικά, σχεδιάζουν, υλοποιούν προγράμματα πρόληψης, παρεμβαίνουν σε κρίσεις, στηρίζουν μαθητές και οικογένειες, στηρίζουν τους εκπαιδευτικούς.

Ταυτόχρονα -δεν το ανέφερα στην πρωτολογία μου- μέσα από αυτές τις δομές -των Συμβούλων Σχολικής Ζωής, των Συμβούλων Εκπαίδευσης και των Διεπιστημονικών Ομάδων Υποστήριξης- δημιουργείται κι ένα ευρύτερο πλέγμα καθημερινής παιδαγωγικής ενίσχυσης το οποίο δεν υπήρχε στην έκταση που υπάρχει σήμερα. Για παράδειγμα οι Σύμβουλοι Εκπαίδευσης παρέχουν παιδαγωγική και επιστημονική υποστήριξη στους εκπαιδευτικούς, συμβάλλουν στη βελτίωση της διδασκαλίας -φαντάζομαι αυτό το θέλετε για τα παιδιά μας- και συνεργάζονται με τις σχολικές μονάδες για την αντιμετώπιση εκπαιδευτικών και κοινωνικών ζητημάτων, ενώ οι θέσεις τους στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας αυξήθηκαν από ενενήντα επτά σε εκατόν σαράντα έξι την πενταετία, ενώ η λειτουργία των σχολικών δικτύων εκπαιδευτικής υποστήριξης πλέον ξεπερνά τα χίλια εκατό και τη δημιουργία χίλιων διακοσίων νέων οργανικών θέσεων για ψυχολόγους και κοινωνικούς λειτουργούς.

Με αυτόν τον τρόπο, διαμορφώνεται ένα σταθερό σύστημα στήριξης μέσα στο σχολείο. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια, όπως είπα και στην αρχή, ότι δεν υπάρχουν προκλήσεις. Υπάρχουν και θα συνεχίσουν να υπάρχουν.

Όμως, κύριε συνάδελφε, είναι διαφορετικό να αναγνωρίζεις τις δυσκολίες και διαφορετικό να παρουσιάζεις μια εικόνα συνολικής εγκατάλειψης η οποία σαφώς δεν υπάρχει σήμερα.

Η αλήθεια είναι ότι σήμερα το σχολείο διαθέτει περισσότερα εργαλεία, περισσότερες δομές και περισσότερους ανθρώπους από ποτέ. Και το κάνει αυτό για να στηρίξει τόσο τους μαθητές, όσο και τους εκπαιδευτικούς.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση θα συνεχίσουμε να κινούμαστε γιατί για εμάς η στήριξη του εκπαιδευτικού δεν είναι μια αποσπασματική παρέμβαση, είναι μια διαρκής πολιτική επιλογή και αυτήν την επιλογή την υπηρετούμε με πράξεις, με αριθμούς και με συγκεκριμένα αποτελέσματα.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αθανάσιος Μπούρας): Κι εμείς ευχαριστούμε, κύριε Υπουργέ.